

Rolf Hédlund

LIV I REPRIS

Johnnys & Majas bok

PROLOG

»MORFAR hur fick du så mycket pengar?»

Det var mitt favoritbarnbarn Tindra, 5 år, som frågade, tankfullt betraktande mig med sina oskyldiga barnaögon. Himlen har inga favoriter säger man, men för en fattig, syndig människa må det väl vara tillåtet att ha favoriter? Och Tindra var min favorit fast jag gjorde allt för att inte visa det för dom andra barnbarnen. Jag tvekade inte länge med svaret

»Jo, du förstår Tindra, om man är försiktig och spar sina slantar så får man snart många så man kan köpa det man önskar. Du har ju en liten sparbox som du stoppar dina slantar i eller hur?»

Hon tänkte en stund.

»Mm, men jag har ju inte lika många slantar som du. Tror du att jag kommer att ha det, när jag blir så stor som du?»

»Ja, det tror jag säkert.»

»Varför har inte alla människor lika mycket pengar som du? På TV har jag sett barn som inte har några pengar alls och ingen mat.»

»Det var en svår fråga, Tindra. Jag tror du måste fråga mamma Annemaj.»

Hon såg en stund på mig och nickade sedan.

I den här stunden, när vi hade vår lilla konversation, tänkte jag inte mycket på att mitt svar om min förmögenhet kanske inte var riktigt sanningsenligt eller i alla fall inte fullständigt. Det var inte bara med ett sparsamt liv jag hade skrapat ihop den. Men det skulle dröja flera år innan jag fick anledning att komma tillbaka till dom tankebanorna igen.

JOHNNY – TIO ÅR SENARE

PÅ EN VANDRING i Tyresta nationalpark, en plats jag tyckte mycket om för den avkoppling och närhet till naturen den gav, ringde telefonen. Jag förbannade mig själv för att jag glömt att stänga av den tills att jag såg att det var min älskade Tindra som ringde. Då fick jag bråttom att svara.

»Hej Tindra, hur mår du?»

»Hej morfar. Jag mår bra. Har du lust att hjälpa mig? Vi har ett projekt i skolan, där vi ska prata med mormor och morfar eller farmor och farfar och då skulle jag helst prata med dig. Vi ska skriva om hur era liv har varit.»

Orden forsade fram med ungdomlig entusiasm och jag log åt hennes iver.

»Självklart vill jag hjälpa dig. När hade du tänkt dig?»

»Imorron tänkte jag att vi skulle börja.» Hon gjorde en kort paus. »Har du tid då?»

Jag log igen, hade hon tänkt på att jag kanske inte skulle kunna med så kort varsel? Sånt översåg jag gärna med när det gällde Tindra.

»Jo, det skulle gå bra. Vilken tid hade du tänkt dig?»

»Mm... jag slutar skolan tre. Tror du att du skulle kunna komma hem till oss klockan fyra?»

»Det går bra.»

»Bra, då ses vi. Hej då morfar.»

Leendet stannade kvar länge på mina läppar, när jag vandrade vidare i den vackra gamla skogen. Jag såg fram mot att få hjälpa

Tindra, men det var med en viss bävan också. Jag tillhörde inte dom som såg tillbaka på sitt liv. Vad hade man för nytta av det? Man kunde ju inte ändra på något, bättre att vända blicken framåt än att hela tiden titta i backspegeln.

TINDRA BÖRJAR FRÅGA

»VILKA skolor gick du i morfar?

»När jag var sju år började jag i Folkskolan hemma i Gullviken.»
Hon såg förvånat på honom.

»Varför hette det folkskola. Det fanns väl inga djur som gick i skolan?»

Han skrattade till lite men behärskade sig så att hon inte skulle uppfatta det som att han drev med henne.

»Bra fråga. Jag tror att det beror på att den kom till på den tiden, när man skiljde på folk och överhet. Det var 1842 förresten som vi fick allmän skolplikt så att vanligt folk skulle lära sig läsa och skriva.»

»Hur kan du komma ihåg det årtalet?»

»För att jag gått i den gamla pluggskolan där vi fick lära oss en massa utantill, som skulle redovisas på proven.»

»Var det nödvändigt? Fanns det inte böcker som man kunde kolla i? Jag har sett i skolbiblioteket att man kunde kolla i något som kallas uppslagsböcker, en massa böcker där alla fakta står i bokstavsordning från A till Ö. Och nuförtiden är det ju bara att googla om man vill veta nåt.»

»Jag förstår vad du menar men tidigare ansåg man att det fanns ett värde i att eleverna i sina egna huvuden hade kunskaper så att de hade en bild av hur samhället fungerade och vilka länder och platser som fanns i världen och så vidare. Det kallades med ett finare ord för att man skaffar sig en referensram så man kan orientera sig i världen.»

Hon såg tveksam ut men fortsatte med sina frågor.

»Hur länge gick du i folkskolan då?»

»Sex år och sedan sökte jag in till Realskolan, där jag gick i fyra år.»

»Gick allihop från folkskolan till den skolan då?»

»Nej, bara dom som aktivt sökte dit och hade tillräckligt höga betyg för att komma in. Det fanns både 3-åriga och 4-åriga realskolor, där jag bodde och jag har hört att t ex i Stockholm fanns det 6-åriga, dit man sökte från fjärde klass.»

»Men vad gjorde dom som inte kom in eller som inte ville söka då?»

»Dom fortsatte i sjunde och ofta åttonde klass i folkskolan. Jag tror att det åttonde året kunde skippas av dom som var skoltrötta och hittade ett jobb.»

»Var inte det orättvist att inte alla fick gå i samma skola?»

Han log, när han hörde henne framhäva rättviseaspekten. Det var hans Tindra.

»Ja, det kan man hävda men å andra sidan fick alla chansen att ägna sig åt det dom var bra på. Och på många stora företag fanns det egna industriskolor som hade fin utbildning för dom unga anställda som hade intresse och motivation.»

Hon nickade lite tveksamt.

»Varför sökte du in i Realskolan då?»

»Det var inte meningen egentligen, men vår lärare tyckte att jag hade så bra betyg att jag måste fortsätta och hon bearbetade mina föräldrar. Dom gick med på det till slut fast vi hade det fattigt hemma. Jag tror att dom hellre sett att jag gick ut och tjänade pengar istället efter sjuan, men jag är glad att dom lät mig fortsätta studera.»

»Gick du i gymnasiet sedan?»

»Ja, jag hade tänkt först att om jag tog Realexamen kunde jag få ett jobb på en bank eller något annat kontor. Längre sträckte sig inte mina ambitioner. Men när jag fått den grå mössan och

dessutom med bra betyg hade jag fått en lust att fortsätta så med pappas och mammas tillstånd började jag i Handelsgymnasiet, det var nästan nytt då och fanns inte kvar så länge innan det ersattes av en ekonomisk linje på det vanliga gymnasiet. Det låg fyra mil från Gullviken, men jag hade tur och fick hyra ett rum billigt av en kompis till pappa. Det hade egen ingång och toalett och jag kände mig plötsligt fri. Inte för att jag vantrivdes hemma men i alla fall.»

»Vad fick ni lära er där? Var det bara bokföring och sånt?»

»Nej, vi läste annat också, t ex det man nu kallar kärnämnen, matte, svenska och engelska. Jag var ju medveten om att jag fick försaka en hel del jämfört med mina tidigare skolkompisar som börjat arbeta. Genom att arbeta på ferierna fick jag ändå ihop tillräckligt med pengar så jag kunde köpa lite kläder och skor.»

»När började du intressera dig för flickor?»

Han kunde höra på hennes lätt generade fråga att den nog inte kom från det frågeformulär hon fått med sig från läraren utan mera var ett uttryck för hennes egen nyfikenhet. Helt naturligt, då hon var i en ålder, där hon säkert redan börjat göra sina första erfarenheter av det motsatta könet. Så han ansträngde sig för att allvarligt svara på hennes fråga.

»Det dröjde nog ganska länge innan det blev något allvarligt. På skoldanserna i tonåren var jag alldeles för blyg för att komma närmare flickorna. Och dessutom var jag fel klädd när jag jämförde mig med mina mer bemedlade klasskompisar av bägge könen. Det var först i andra klass i gymnasiet... nej, det var nog redan på våren i första klass som jag blev ihop som man sa med en kvinna. Jag säger kvinna för hon var några år äldre än jag.»

Hon såg tyst leende på honom en kort stund innan hon gick vidare till nästa fråga.

JOHNNY & KARIN

J A, NOG VAR hon kvinna. Karin var nästan tretti, när jag träffade henne. Hon var lärare i redovisning på Handelsgymnasiet, där jag studerade efter grundskolan. Jag beundrade henne från första lektionen, jag blev förtjust i både henne och ämnet eller var det så att jag tack vare hennes sätt undervisa i ämnet upptäckte charmen med det? När jag nu tänker på det var det både hennes undervisning och min fascination över ett system, där allt hängde ihop och kunde stämmas av, som bidrog.

Hur som helst hajade jag till första gången hon klev in i klassrummet. Hon var under medellängd och hennes klädsel var konventionell men smakfull, en kjol som enligt dåtidens mode slutade strax ovanför knäna, brett bälte runt den smala midjan, en vit kortärmad blus och skor med halvhög klack. Förmodligen var jag en av få bland killarna som uppfattade henne som tilldragande. På rasten efter hörde jag ett par av klasskompisarna säga att hon verkade torr och tråkig.

Men vad det nu än berodde på så blev ämnet en favorit för mig. Jag studerade det flitigt och det gav resultat på hennes prov och jag fick högt betyg på höstterminen. Det dröjde dock ända till slutet av läsåret innan jag fick en närmare kontakt med henne. Hon var vakt på en skoldans och måste ha noterat att jag satt ensam vid ett bord och lyssnade till musiken.

»Dansar du inte, Johnny?»

Jag kände igen hennes röst trots den höga musiken och tittade upp.

»Nej, det är inte min grej, men jag gillar musiken.»

»Jag gillade inte heller att dansa, när jag var i tonåren. Var rädd för att göra bort mig och tyckte jag såg fel ut. Det ändrades när jag kom till universitetet, där man dansade fritt och kunde glömma den gamla styrdansen. Att jag började dricka lite vin gjorde nog också sitt till att jag släppte loss.»

Jag kände att det var lätt att prata med henne. Hon berättade att hon kommit till stan och till vår skola efter att ett flerårigt förhållande kommit till vägs ände. Jag frågade om hon inte ville dansa med mig.

»Det skulle jag gärna, men eftersom jag är vakt här så tror jag att det anses lite opassande. Men du har ju så många söta och trevliga flickor här så ta mod till dig nu.»

Och det gjorde jag, kanske kände jag mig lite utmanad när hon sa att jag skulle ta mod till mig.

När dansen var slut gick jag sakta ut från skolan och gymnas-tiksalen som varit danslokal för en kväll. Väl ute på gatan såg jag Karin gående strax framför åt samma håll jag var på väg. För ett kort ögonblick övervägde jag att ta en annan väg för att slippa passera henne, men av någon anledning ändrade jag mig och började gå lite snabbare för att hinna ikapp henne.

»Vi ska åt samma håll tror jag.» Vilken genialisk konversationsöppning av mig tänkte jag ironiskt, men hon verkade bara glad att se mig.

»Jag bor på Köpmangatan. Och du?»

»Jag bor lite längre bort.»

»Då kanske jag får eskort ända till porten då?», sa hon leende.

»Absolut, allt för en kvinna och speciellt om hon är lärare i mitt nya favoritämne.»

»Gillar du redovisning?»

»Mm, det blev kärlek från första bokslutet.»

Hon skrattade vänligt åt mitt försök till skämt, vilket uppmuntrade mig.

»Och det underlättar förstås att ha en bra och trevlig lärare.»

Vi gick sakta och pratade lika otvunget som under dansen. Det var vår i luften, den där speciella doften med löfte om mer värme och sol under kommande dagar. Snart var vi framme vid hennes port. Jag var på väg att tacka för trevligt sällskap, när hon förekom mig.

»Jag får kanske bjuda på en kopp the som tack för att du gjorde mig sällskap?»

Jag tackade snabbt ja och hoppades att jag inte varit för snabb med mitt svar. Hon letade upp sin nyckel ur handväskan och jag höll upp dörren för henne.

»Tack. Du är en artig ung man.»

Det fanns ingen hiss i det trevåningshus, där hon bodde högst upp och vi gick tysta upp för trapporna.

Lägenheten var enkelt möblerad men uppenbarligen välstädad och pryddig precis om jag väntat mig. Hon visade mig in i rummet som var vardagsrummet eller finrummet som man sa i mitt föräldrahem.

»Slå dig ner så ska jag fixa the.»

»Kan jag hjälpa till med något?»

»Nej, ta det lugnt du, jag fixar det.»

Medan jag väntade såg jag mig omkring i rummet. Några små oljemålningar pryddes väggarna. Konst var inte min specialitet men jag gillade vad jag såg. Det var människor och natur på tavlor. Modern konst som inte föreställde något hade jag ännu inte lärt mig uppskatta.

Hon kom in med en bricka med tekanna, koppar, kex och ett litet fat med ett par ostar på. Det såg läckert ut. Jag kände mig faktiskt lite hungrig, läsk och bullar på dansen hade inte varit särskilt mättande för en alltid hungrig tonåring. Hon måste ha märkt det, när hon såg hur jag högg in på kexen och ostarna.

»Du var visst lite sugen?», sa hon leende.

Jag kände mig lite skyldig och hon måste ha märkt det.

»Det är härligt att se någon med aptit. Själv får jag behärska mig lite så att inte kläderna blir för små.»

Jag kände att jag måste säga emot. Men hur skulle man göra det på ett fint sätt utan att vara plump.

»Det behöver du väl verkligen inte tänka på.»

»Tack, du är inte bara artig, du kan konsten att ge komplimanger också.»

Jag var osäker på om hon var ironisk så jag sa inget mer utan log och nickade.

Det dröjde inte länge förrän faten var tomma och jag var mätt och belåten.

»Tack. Det smakade fint, det som bjöds på dansen blev man inte särskilt mätt på.»

Jag avstod från att säga hennes förnamn, när jag tackade, det kanske hon inte hade gillat.

Hon bar ut brickan i köket och jag hörde hur hon spolade vatten, en snabbdisk förmodligen. När hon kom in igen satte hon sig bredvid mig i soffan, inte nära, men för mig kändes hon närmare än hon faktiskt satt.

»Har du några planer för sommaren?»

Jag svarade lite tveksamt.

»Nää, jag blir kvar i stan, måste jobba så jag får ihop fickpengar och pengar till kläder och sånt till nästa läsår.»

»Har du fått sommarjobb?»

»Ja, på sparbanken.»

»Låter bra, då får du säkert nytta för dina redovisningskunskaper.»

Hon berättade att hon skulle resa till fjällen strax efter skolavslutningen och vandra med en väninna.

»Bra både för att ladda batterierna och hålla nere midjemåttet.»

Den här gången hade jag förstått att inte kommentera hennes referens till sin vikt utan nickade bara.

Det blev längre pauser i vår konversation och jag kände mig lite olustig, när jag inte visste vad jag skulle säga.

»Varmt tack för the och kakor. Jag bör nog röra på mig nu, det är ju skoldag i morgon igen.»

»Ja, det är ju det.» Hon log mot mig och reste sig också, när jag började gå mot dörren.

När jag tagit på mig skorna och kavajen stod vi tysta en kort stund och såg på varann.

»Jag får tacka dig för att du förbarmade dig och gjorde en ensam kvinna sällskap ikväll.»

Hon strök mig mjukt över kinden. Utan att tänka strök jag henne över det mörkblonda håret och drog henne mot mig i en klumpig kram. Jag försökte snabbt dra mig tillbaka, rädd för att hon skulle tycka jag var framfusig, men hon höll mig kvar, la sin hand om min nacke och drog mitt huvud mot sitt. En lätt kyss först, sedan en längre. Den här gången särade hon på läpparna och jag kände hennes tunga. Att säga att jag var i hennes våld, hennes mjuka våld, var inte en överdrift.

Hon tog min hand och ledde mig sakta mot det som måste vara hennes sovrum.

»Vi borde inte göra det här ... men det är svårt att låta bli.»

Jag nickade, glad för att hon sa bara vad som behövde sägas, inget mer.

Jag tog av mig kavajen igen och hon knäppte upp min skjorta och smekte mitt bröst.

»Klä av mig.»

Klumpigt började jag knäppa upp hennes blus och fumlade med hennes behå tills hon blev tvungen att hjälpa mig. Det var lättare att öppna och dra av hennes kjol. När jag var på väg att dra av också trosorna, vita med ett litet rött hjärta på, hindrade hon mig mjukt. Istället drog hon av mina manchesterjeans och smekte mig utanpå mina boxershorts. Hon kände att jag var upphetsad men tog inte av dom utan drog ner mig på sängen och liggande

på sidan mitt emot varann fortsatte vi kyssas och smekas. Även om jag var upphetsad lät jag henne leda, förstod väl intuitivt att här var det hon som var erfaren, precis som på lektionerna när hon lärde ut redovisning men till slut tog hon av sina trosor och sparkade ner dom på golvet. Hon tog min hand och ledde den till sitt sköte, hon var blöt. Min lärarinna var kåt, jag kunde inte låta bli att säga det.

»Fröken är kåt.»

Vi skrattade bägge.

»Ja, det är hon och det är min unge herre också», sa hon och smekte mitt kön.

Jag ville lägga mig över henne, men hon pressade ner mig på rygg och kom försiktigt och satte sig på mig och hjälpte mig in i det våta.

Hon sa inget, betraktade mig bara uppmärksamt medan hon försiktigt rörde sig ovanpå mig. Det var som om hon hade en inbyggd sensor som talade om för henne när det blev för känsligt för mig, då stannade hon upp och bara såg in i mina ögon, innan hon noterade att faran var över och fortsatte att röra sig upp och ned.

När le petit mort, den lilla döden, så småningom kom var jag långt uppe bland molnen men noterade ändå hur hon verkade befinna sig minst lika högt uppe. Jag blundade och njöt. När jag tittade upp låg hon bredvid mig och när hon såg att jag vaknat till tog hon min hand och blundade. Jag blundade också och utan att jag var medveten om det måste jag ha somnat till.

Jag vaknade av att hon försiktigt strök mitt bröst.

»Jag är ledsen att väcka dig men du måste gå hem och sova nu så du orkar gå i skolan imorgon.»

Jag nickade och reste mig sakta och började klä på mig. Hon tog på sig en sidenmorgonrock som verkade vara kinesisk, skarpa färger och drakar på ryggen. När jag klätt mig följde hon mig till dörren. Hon såg allvarligt på mig.

»Nu har vi en liten hemlighet du och jag, lova att du bevarar den mellan oss.»

»Ja, absolut.»

Där och då kunde jag lovat henne vad som helst, så lycklig var jag. En lätt kyss och så gick jag ut genom hennes dörr och fortsatte sakta nerför trapporna och ut på gatan.

Hade jag varit poet kanske jag skrivit en dikt om hur jag gick hemåt i natten lämnande kärlekens aska bakom mig. Men jag var ingen poet, bara en salig tonåring, som kände att livet var härligt att leva trots all blyghet och fattigdom och annat elände.

Nästa dag hade jag en lektion med henne på eftermiddagen och jag uppträdde som jag dyrt och heligt lovat som om gårdagens händelser aldrig hade ägt rum. När jag kom hem på kvällen började jag tänka på om jag skulle få träffa henne igen. Jag insåg att jag måste glömma dom tankarna, vi skulle aldrig ses på det sättet igen, jag fick nöja mig med att beundra henne i smyg i skolan.

Men när det gått en dryg vecka efter vårt möte kunde jag inte bärga mig längre. Jag måste åtminstone få tala med henne. Hennes telefonnummer fanns på klasslistan och efter att ha ätit middag gick jag ut och letade upp en telefonkiosk. Jag började slå numret två gånger, men modet svek mig. Tänk om hon blir upprörd och kontaktar mina föräldrar eller ännu värre rektorn. Men min längtan att höra hennes röst övervann min rädsla.

»Karin Svanberg.»

Jag tvekade ett ögonblick.

»Hej, det är Johnny.»

Nu var det hon som tvekade.

»Hej, hur mår du?»

»Jag mår bra, och du?»

»Fint, och tack för senast... det var ett fint möte.»

Hon lät som om hon verkligen menade det. Det gav mig mod.

»Det tyckte jag också... du kanske har lust att ses någon mer gång?»

»Ja, det vill jag.»

Lite mer småprat och så hade vi helt plötsligt kommit överens om att jag kunde titta upp på en gång.

Det kändes som jag studsade och hoppade fram när jag gick mot hennes hus fast jag ansträngde mig för att gå lugnt och städat och när jag kom fram till porten tittade jag mig försiktigt om. Även om jag var ivrig att träffa henne tänkte jag på att det inte skulle vara bra om någon som kände mig och som visste att hon bodde just där skulle se mig. När jag förvissat mig om att jag inte var sedd gick jag lugnt in och gick trapporna upp och ringde på. Hon öppnade direkt som om hon stått vid dörren och väntat.

»Välkommen igen, Johnny.»

»Tack, Karin.»

En kort kram och så tog hon min hand och ledde mig in i vardagsrummet och vi slog oss ner i hennes sköna soffa och såg på varann.

»Hur har du haft det sedan vi sågs senast?»

»Bra, men jag har längtat efter dig. Hoppas du inte tog illa upp, när jag ringde.»

Hon skakade sakta på huvudet.

»Nej... nej, jag hoppades du skulle göra det men slog bort tankarna på det. Varför skulle en stilig ung man som du ringa en ensam, gammal kvinna.»

Jag anade att hon var lite ironisk men visste inte riktigt hur jag skulle svara, men till slut fick jag mål i mun.

»Och jag trodde inte att en underbar kvinna som du skulle vilja se en omogen valp som jag.»

Hon skrattade lågt.

»Touché. Då har vi bägge missförstått varann. Det behöver vi inte göra längre.»

Hon lutade sig mot mig och vi kysstes sakta.

»Får jag bjuda på ett glas vin. Det ville och vågade jag inte göra

förra gången, men nu känns det mer OK, när vi känner varann bättre.»

»Tack, gärna.»

Jag var inte van att dricka vin ... eller dricka alkohol över huvud taget för den delen, men hos henne gjorde jag det gärna.

Hon gick in i köket och kom tillbaka med en flaska och två vackra kristallglas.

»Det är inget exklusivt vin, jag är ingen kännare, men tar gärna ett glas när jag kommer hem på fredagen för att koppla av från alla mina jobbiga elever.»

»Är vi så jobbiga?»

»Nej, och särskilt inte du och särskilt inte nu när vi blivit så goda vänner.»

Hon hällde upp ett glas och räckte till mig och hällde sen upp till sig själv.

»Skål Johnny Boy.»

»Skål ... Kajsa.»

Varifrån fick jag Kajsa, jag hade aldrig hört någon kalla henne det och visste ännu inte att det var ett vanligt smeknamn på en Karin. Det undermedvetna kan komma upp med oväntade saker, när man är så intensivt i nuet som jag var just då och där.

»Det var länge sen någon kallade mig Kajsa men jag blir glad när du gör det.»

Hon gjorde en kort paus.

»Men du får förstås bara göra det, när vi är ensamma tillsammans.»

»Lovar, scouts honour.»

Vi smakade på vinet. Jag kan inte säga att jag tyckte det smakade särskilt gott, jag har lärt mig senare i livet att uppskatta smaken av ett gott vin.

Vi fortsatte att prata och drack mer av vinet. Om det var vinets förtjänst eller inte så kände jag mig avslappnad och hade knappt en tanke på om även detta besök skulle sluta i hennes sovrum.

Jag noterade att vinflaskan var tom. Hade vi druckit så mycket?
»Ska vi dansa lite? Det gick ju bra på skoldansen, när du dansade med dom söta flickorna så då kanske det går bra med mig också.»

»Det måste gå bättre. Du betyder ju så mycket mer för mig.»

Men när jag reste mig blev jag tveksam, vinet hade uppenbarligen gjort mig ostadig på benen. Jag ansträngde mig att skärpa mig. Karin gick till en kompaktstereo som stod i rummet och bläddrade bland en liten samling LP-skivor som stod i en bokhylla. Hon verkade tveka vilken hon skulle välja men till slut hade hon bestämt sig och tog ur skivan ur fodralet. Jag kunde inte se vad det var för musik, men när hon lagt på skivan och musiken hördes förstod jag att det inte precis var den typ av musik jag kände till. Lät lite smörigt, stråkar och lugn musik, en sångare kom in, My Funny Valentine lät det som.

Karin stod leende mitt på golvet och väntade på mig. Jag gick sakta fram mot henne, ansträngde mig att verka cool och avslappnad.

»Jag vet inte om jag kan dansa till den här musiken, det är inte riktigt min stil.»

»Jo då, Johnny. Den här musiken är gjord för att dansa till med någon man tycker om och jag tycker om dig, Johnny.»

»Och jag tycker om dig, Karin.»

Det kändes helt naturligt att säga och hon verkade tycka om det.

Vi började dansa, sakta, sakta. Det kändes perfekt för mig nu, hade det gått fortare hade jag nog snart landat på golvet.

Snart hade vi lämnat den konventionella dansstilen och höll bägge våra armar om den andra, tätt, tätt intill varann. Musiken verkade helt plötsligt så bekant och så perfekt just där och då.

Nu började jag känna att jag ville något annat än att bara dansa och snart förstod jag att hon kände likadant. Hon stannade upp och började knäppa upp min skjorta. Jag frågade mig om jag

skulle knäppa upp hennes blus också men väntade. Hon tog av min skjorta och började själv knäppa upp sin blus och tog av den. Skulle vi gå in i sovrummet nu? Nej, hon tog tag i mig och började dansa igen. Jag förstod ingenting men hade förstånd att tänka, att nu var det inte jag som bestämde, jag kunde slappna av och följa. Jag minns kanske inte klart idag hur jag var då men förmodligen levde jag i de då vanliga tankarna att det är mannen som styr, han som bestämmer.

Jag ville ändå säga någonting. Vi behövde väl inte vara helt tysta?

»Vem är det som sjunger?»

»Frank Sinatra, en gång i tiden tonårsidol, numera känd bara för dom som kommit upp en bit i åren.»

»Och för dig också, eller hur Karin.»

Hon log.

»Mm, jag uppskattar att du inte tycker jag är gammal.»

Låten var slut och vi stannade upp. Nu knäppte hon upp min livrem och drog av mina byxor. Även om jag var lite berusad eller kanske just därför kände jag mig minst sagt löjlig när jag såg mig stå med bara strumpor och kalsonger på.

»Är det bara jag som ska stå halvnaken här?»

»Om du tycker så får du väl göra något åt det då.»

Hon lät lite retfull och jag tog henne på orden knäppte upp hennes kjol och drog ner den. Hon lyfte hjälpsamt på benen när jag tog av den.

»Nu har du bara ett plagg mer än mig på dig.»

»Vilket av dom vill du ta då?»

Jag låtsades tveka, innan jag började knäppa upp hennes behå. Den här gången behövde hon inte hjälpa mig. När vi började dansa igen, tätt intill varann, kände jag för första gången hur hårda en kvinnas bröstvårtor kan kännas mot ens bröst.

Nu var även den andra låten slut men hon väntade bara tills nästa började spela och fortsatte dansa med mig.